

BODYGUARD

HOOFDSTUK 1

Connor werd ruw gewekt door een tas die over zijn hoofd werd getrokken. Hij snakte naar lucht onder de dikke zwarte stof die alle licht wegnam. Sterke handen trokken zijn armen achter zijn rug en hielden zijn benen in een ijzeren greep. Connor verzette zich uit alle macht. Maar zijn polsen en enkels werden met plastic tiewraps snel vastgebonden.

‘Laat me los!’ schreeuwde hij. Hij ging wild tekeer en probeerde wanhopig los te komen. Hij was op gewelddadige wijze uit een diepe slaap gerukt. In zijn hoofd was het een werveling van verwarring en blinde paniek. Connor schopte wild en raakte met zijn hak een van zijn aanvallers. Hij hoorde een grom van pijn.

Nog meer handen pakten Connor vast en trokken hem omhoog. Terwijl hij uit de kamer werd gesleurd en zijn gymschoenen over het tapijt sleepten, brulde hij: ‘HELP! HELP ME!’

Maar niemand reageerde. Zijn geschreeuw werd gedempt door de zak.

Ineens voelde Connor een ijskoude windvlaag. Zijn belagers sleepten hem naar buiten. Zijn hart bonkte en zijn lichaam trilde van de shock. Connor wist dat hij zichzelf in de hand moest houden, anders zou hij het niet overleven. Tijdens zijn bodyguardtraining had hij geleerd dat de eerste dertig minuten van een ontvoering de gevaarlijkste waren. De ontvoerders waren dan heel gespannen en zeer explosief.

Hoewel het tegen elk menselijk instinct ingaat, moet je juist nu kalm en scherp blijven, had zijn instructeur Jody uitgelegd. Zoek naar

aanwijzingen waar je bent of wie je ontvoerders zijn.

Er knerpten drie paar schoenen op het grind, merkte Connor op. Hij probeerde de situatie onder controle te krijgen door volledig te focussen op wat er gebeurde. Hij hoorde dat de achterklep van een auto werd geopend. Even later werd hij gedumpt in de achterbak, waarna de klep met een onheilspellende dreun werd dichtgedrukt.

Geen personenauto, zei Connor tegen zichzelf. Ze hadden hem in de bagageruimte getild, niet gegoooid. Het zware, schorre geronk van een krachtige dieselmotor bevestigde zijn vermoeden. *Het is een terreinwagen.*

Banden spinden op het grind terwijl het voertuig wegscheurde. Zijn lichaam werd alle kanten op geworpen. Connors hoofd raakte hard de wand van de achterbak. Hij zag sterretjes voor zijn ogen en voelde een brandende pijn in zijn schedel. Alle laatste sporen van sufheid waren meteen weggevaagd.

Iemand moet gezien hebben dat ik ontvoerd werd, dacht Connor. Hij was nu heel alert. *Iemand zal alarm slaan.*

De banden raakten asfalt. Het voertuig helde naar links, waarna het vlug snelheid maakte. Met de zak nog over zijn hoofd probeerde Connor zich de route in te beelden. Zorgvuldig telde hij de seconden af tot de volgende afslag.

Zevenenzestig... achtenzestig... negenenzestig... De terreinwagen sloeg scherp rechts af. Connor begon weer te tellen en tekende een ruwe schets in zijn hoofd. Hij voelde het voertuig rijzen en dalen toen ze over een kleine brug reden. Hij telde door... vierentwintig... vijfentwintig... zesentwintig...

Connor was compleet overdonderd door zijn ontvoering. Meestal was de vip, de persoon die hij moest beschermen, het doelwit van een ontvoering. Hadden zijn ontvoerders een vergissing begaan? Hadden ze de verkeerde meegenomen? Hij was niet eens op een officiële missie. Toen kwam er een onaangename gedachte in hem op: misschien hadden zijn ontvoerders tóch de juiste persoon te pakken.

Connor lag in een ongemakkelijke houding tegen de achterste wand en probeerde te verliggen om ruimte voor zijn handen te maken. De tiewraps om zijn polsen en enkels sneden

pijnlijk in zijn huid en belemmerden de bloedcirculatie. Hij probeerde een hand los te trekken, maar de tiewraps zaten te strak. Het plastic drong alleen maar dieper zijn huid in. Hoeveel kracht hij ook zette, de tiewraps braken niet.

Toen hij zevenenveertig telde, helde het voertuig naar rechts. Nog geen tien seconden later zwenkte het naar links. En meteen daarna weer naar links. Bij de zesde afslag was Connor de draad kwijt. Het leek of de terreinwagen rondjes reed, of zijn ontvoerders doelbewust probeerden hem te verwarren. Connor luisterde of hij iets van een gesprek in het voertuig kon opvangen. Misschien kon hij zo iets te weten komen over zijn ontvoerders: accent, taal, geslacht, een naam misschien. Maar het was zorgwekkend stil. Connor leidde daaruit af dat het professionals waren. Dat moest ook wel, want anders hadden ze het Buddyguard-hoofdkwartier nooit ongezien kunnen binnendringen.

Misschien heeft deze ontvoering te maken met een eerdere missie?

Het beste waarop hij kon hopen, was dat zijn ontvoerders losgeld voor hem wilden eisen. Dan zou hij levend meer waard zijn dan dood. Maar als ze hem wilden uithoren of als pion gebruiken in een politiek of religieus protest, zouden ze hem waarschijnlijk doden. In dat geval, zou hij moeten proberen te ontsnappen.

Wat zijn ontvoerders ook van plan waren, hij moest er zo snel mogelijk achter zien te komen – zijn leven kon ervan afhangen.

De terreinwagen kwam knarsend tot stilstand, waarna de motor werd afgezet. Vervolgens ging de achterbak open en werd hij hardhandig uit de auto gesleurd. Een windvlaag stuurde een rilling door zijn lichaam. Zijn t-shirt bood weinig bescherming tegen de winterkou. Connor werd van beide kanten stevig vastgepakt. Door de zak over zijn hoofd heen rook hij ineens vaag de geur van parfum. Was een van hen een vrouw?

‘Waar brengen jullie me naartoe?’ vroeg Connor. Zijn stem klonk nu rustig en kalm. Hij hoopte dat de vrouw zou antwoorden.

Maar zijn ontvoerders hielden hun lippen stijf op elkaar terwijl ze hem van de terreinwagen wegvoerden. Ze liepen

stevig door en gaven Connor geen enkele kans om zich te oriënteren. Hij hoorde het zachte zoevende geluid van een deur die opengleed en werd begroet door een aangename warmte. De ondergrond veranderde van asfalt in een dik tapijt. Toen hij dieper het gebouw in werd getrokken, rook Connor de geur van gebakken uien. Verderop hoorde hij gekletter van potten en pannen. Hij werd langs de vermoedelijke keuken gesleept en even later in een stoel geduwd. De harde houten latten deden pijn aan zijn vastgebonden handen, maar hij kon in elk geval zijn voeten op de grond zetten. Connor probeerde rechtop te zitten om enige waardigheid te behouden tegenover zijn onbekende vijanden. Tegelijkertijd bereidde hij zich erop voor in actie te komen zodra hij de kans kreeg.

Er hing een vreemde stilte in de ruimte, die leek aan te geven dat er nog meer mensen waren.

Toen niemand iets zei, vroeg Connor: ‘Wie zijn jullie? Wat willen jullie van me?’

‘Het gaat er niet om wat wij willen,’ antwoordde een mannenstem. ‘Het gaat erom wat jij wilt.’

BODYGUARD

HOOFDSTUK 2

De zak werd van Connors hoofd getrokken. Connor kneep zijn ogen samen tegen het felle licht van een spotlight aan het plafond. Hij zag dat hij aan een lange glazen tafel zat, gedekt voor een diner. Verward door deze onverwachte omgeving duurde het even voordat hij de mensen om hem heen opmerkte.

‘Surprise! Gefeliciteerd met je verjaardag!’ riep het Alfateam in koor.

Met open mond staarde Connor naar zijn collega-buddyguards. Charley, Amir, Ling, Jason, Marc en Richie zaten aan weerszijden naast hem aan tafel. Tegenover hem zaten kolonel Black en zijn beveiligingsinstructeurs Jody, Steve en Bugsy.

‘Hè, wat...?’ Connor wist niet of hij opgelucht, uitgelaten of gewoon ziedend moest zijn.

Op het gezicht van kolonel Black verscheen een zeldzame grijns. ‘Fijn dat je kon komen.’

Connor was sprakeloos. Hij was er heilig van overtuigd geweest dat hem een of andere terroristische gevangenis wachte of, nog erger, de marteldood. Niet een of ander chic restaurant aan de rand van Brecon Beacons in Wales.

Charley gaf hem met een stralende glimlach een menukaart aan. ‘Goed, waar heb je zin in?’ vroeg ze.

Connor keek nauwelijks naar de kaart. Hij zat nog steeds te rillen van de shock.

‘Je deed het zowat in je broek, hè!’ zei Ling lachend.

Deze opmerking bracht Connor meteen weer bij zijn positieven. ‘Niet! Ik had nog steeds alles onder controle.’

‘Ja, zoals een kalkoen met Kerstmis,’ zei Jason gniffelend.

‘Nou, ik wist dat ik in een terreinwagen zat en dat we hooguit een kwartier hadden gereden. Ik wist ook dat ik door minstens drie personen was meegenomen en dat een van hen een vrouw was.’ Hij keek naar Jody. Ze had een zwarte leren jas aan en droeg haar donkerbruine haar in een paardenstaart.

‘Echt?’ zei Jody, totaal niet onder de indruk. ‘Hoe wist je dat?’

‘Door je parfum.’

Toen trok ze bewonderend een wenkbrauw op. ‘Dan heb je het hoofd toch koel gehouden. Heel goed voor een bodyguard.’

‘Je bent me wel een glibberige aal, zeg, Connor,’ zei Bugsy, de kale surveillancedocent. Hij wreef over zijn stoppelige kaak, waar Connor hem met zijn hak had geraakt. ‘Maar goed dat we je eerst hadden vastgebonden, anders hadden we je nooit achter in de Range Rover gekregen.’

Connor voelde enige waardigheid terugkeren. Hij had zich staande gehouden, ook al had hij zichzelf niet kunnen redden. En nu de shock wegebde, begon hij het grappige ervan in te zien.

‘Nou, deze surpriseparty zal ik niet gauw vergeten! Ik heb ervan geleerd dat ik na een nachtdienst nooit meer in slaap moet vallen in de gezamenlijke woonkamer,’ zei hij lachend. Hij ging staan, draaide zich om en stak zijn vastgebonden handen uit. ‘Kan iemand me nu alsjeblieft van deze tiewraps bevrijden?’

Amir kwam overeind om te helpen, maar de kolonel schudde zijn hoofd en gebaarde dat hij weer moest gaan zitten.

Connor fronste zijn voorhoofd. ‘Hoe moet ik mijn cadeaus dan openmaken?’ vroeg hij zogenaamd smekend.

‘Met heel veel moeite,’ antwoordde kolonel Black vlak. ‘Of je bevrijdt jezelf eerst.’

Connor keek de kolonel ongelovig aan. ‘Grapje zeker? Ik krijg die tiewraps nooit doormidden. Echt, dat heb ik al geprobeerd.’ Hij stak zijn handen uit om de rode striemen op zijn polsen te laten zien, het bewijs van zijn inspanningen.

‘Dan wordt het tijd dat je dat leert,’ zei de kolonel. Hij knikte naar Steve, de instructeur Ongewapende strijd. Met zijn één meter vijfentachtig en de bouw van een legertank torende de ex-soldaat Speciale Eenheden boven iedereen uit. Hij stond op

uit zijn stoel en stak zijn handen als kolenschoppen naar Jody uit. De spieren in zijn onderarmen rimpelden als zwarte golven. Jody bond zijn polsen met een stevige tiewrap aan elkaar.

‘De beste manier om bindmateriaal te breken is goed te kijken hoe het werkt,’ legde Steve uit. ‘Een tiewrap bestaat uit een nylon strip met groeven en een ratel met tandjes in een klein open omhulsel. De ratel is dus de zwakke plek. Daarop moet je kracht zetten.’

Steve nam de tiewrap tussen zijn tanden en trok het sluitmechanisme precies naar de plek tussen zijn polsen. Met één vloeiende beweging bracht hij zijn handen boven zijn hoofd en liet die met een boog weer hard op zijn torso neerkomen. Tegelijkertijd klapwiekte hij met zijn armen. De tiewrap knapte als een elastiekje. ‘Zie je wel? Makkie.’

‘*C’est facile pour vous,*’ zei Marc. Waarna hij eraan toevoegde: ‘U hebt een lichaam als de Terminator.’

‘Ja, en Connors armen zitten op zijn rug,’ zei Amir.

Steve haalde zijn schouders op. ‘Het principe is hetzelfde. Gewoon vooroverbuigen, je handen tegen je heupen slaan en tegelijkertijd je armen uit elkaar trekken. Het gaat om techniek en snelheid, niet om kracht.’

Connor verschoof het sluitmechanisme van de tiewrap naar het midden, boog voorover en paste de techniek van zijn instructeur toe. Een seconde later waren zijn handen vrij. In de auto had hij uit alle macht getrokken en gesjord, terwijl één slag onder de juiste hoek voldoende was. Hij schudde zijn handen om zijn bloed weer te laten stromen. ‘Indrukwekkend. Maar mijn enkels dan?’

Steve knikte naar de eettafel. ‘Daar ligt een vleesmes. Wat wil je nog meer?’

‘Maar wat als je niet toevallig in een restaurant bent?’ vroeg Jason, terwijl Connor zichzelf bevrijdde.

‘Als je je schoenveters hebt vervangen door parachutetouw, zoals ik heb geadviseerd, kun je je veters als een zaag gebruiken.’

Ling sprong op en stak haar handen uit. ‘Wat gaaf! Laat mij eens proberen.’

‘Jij houdt van pijn?’ Steve grijnsde, pakte een tiewrap van

Jody aan en bond die om Lings polsen.

‘Au! Niet zó strak,’ gilde Ling, terwijl de instructeur de strip aantrok.

‘Hoe strakker, hoe gemakkelijker,’ zei Steve zonder enige vorm van medeleven.

‘Succes, Olijffe!’ riep Jason.

Ling kneep haar spleetogen naar hem samen en bracht haar handen boven haar hoofd. Ondanks haar slanke postuur brak ze de tiewrap bij de eerste poging.

‘Waar heb je ook eigenlijk spieren voor nodig?’ merkte ze op, met een ceremoniële buiging naar Jason.

Amir sprong overeind. ‘Nu ik!’

Steve bond Amirs handen achter zijn rug vast. ‘Ga je gang.’

Amir boog voorover en sloeg zijn armen tegen zijn rug. De tiewrap brak niet. Hij probeerde het nog een keer, maar weer zonder succes.

‘Is dit wel dezelfde tiewrap als die andere?’ vroeg Amir.

Steve knikte.

‘Probeer het nog eens,’ drong Connor aan. ‘Je moet precies de juiste hoek hebben.’

Amir bleef het proberen, maar de tiewrap brak niet. Met elke poging raakte hij gefrustreerder. Hij waggelde grommend door de eetzaal en zwaaide wild met zijn armen.

‘Net een kip die aan het breakdancen is!’ grapte Richie.

Iedereen aan tafel barstte in lachen uit, terwijl Amir tegen een stoel wankelde en viel.

Steve keek naar kolonel Black en kon een grijns niet onderdrukken. ‘Een leuk gezelschapspel! Dat moeten we vaker doen.’